

Tyskland kan skabe historie: Afgørelsen om krig og fred. Af Helga Zepp-LaRouche

25. oktober 2015 – I den nuværende, historiske fase, i hvilken så godt som alle antagelser om samfundet, der regnes for at være sikre, bliver forældede, og hvor alle fornemmer, at det handler om de helt store spørgsmål om krig og fred, om at være eller ikke være og om en nedstyrtning i kaos eller en ny, klassisk renæssance, hører Tyskland til de få aktører på verdenspolitikens store scene, der kan være med til at afgøre, hvilken af de to alternativer, der bliver virkelighed. Således tænker foreløbig kun ganske få mennesker i Tyskland, hvad der imidlertid ikke forklejner sandhedsindholdet i denne erklæring. Naturligvis er Kinas verdenshistoriske rolle mere selvfølgelig; med Xi Jinpings »win-win«-perspektiv om den globale opbygning af Den nye Silkevej har det sat en fuldstændig ny model for udenrigspolitiske relationer på dagsordenen, der, for første gang i historien, viser en måde, hvorpå den katastrofale geopolitik, som allerede har ført til to verdenskrige i det 20. århundrede, kan overvindes gennem gensidigt samarbejde til gensidig fordel. Og ligeså selvfølgelig er Ruslands rolle, der, med sit strategiske partnerskab med Kina og ligeledes med sin militære flanker i Syrien, har skabt en ny magtkonstellation i verden, der tydeliggør, hvor hult Obamaregeringens unipolære krav i mellemtiden er blevet. Præsident Putin har netop, i sin tale ved årets møde i Valdai-klubben, med temaet »krig og fred« understreget den fare, der eksisterer, hvis USA forsøger at bruge det amerikanske antiballistiske missilforsvarssystem i Østeuropa til et førsteangreb, der angiveligt skulle sætte en modstanders våben ud af spillet med moderne, nukleare højpræcisionsvåben, for således at kunne ændre den strategiske balance til egen fordel og påtvinge hele verden sin vilje, alt

imens en sådan handling kun kan føre til en garanteret, gensidig udslettelse. Efter den succesrige atomaftale med Iran kan påskuddet om en angivelig trussel, der skulle komme fra iranske raketter, ikke mere opretholdes, alt imens denne trussel i virkeligheden aldrig har eksisteret. Til hvilket formål opretholdes da missilforsvarssystemet fortsat?

Putin, hvis egne militæroperationer i Syrien imod ISIS og andre diverse oprørere skrider succesrigt fremad, påpegede samtidigt årsagen til den til sammenligning fejlslagne, amerikanske militæroperation i regionen. Det skyldes netop en uopløselig modsigelse mellem på den ene side at ville skride ind over for terrorister, og så samtidigt bevæbne dem for, ved hjælp af disse, at styrte legitime regeringer. Man bør under ingen omstændigheder gå glip af den kosteligt ironiske behandling af samme tema om den forvirrende amerikanske politik over for terrorismen i Mellemøsten, i den seneste udgave af satireprogrammet »Die Anstalt« med henvisning til den rørstrømske udsendelse »Herzblatt« (<http://www.zdf.de/ZDFmediathek#/beitrag/video/2583744/Herzblatt>).

Og naturligvis påhviler det selve den amerikanske befolkning – den måske vigtigste aktør på den nævnte verdensscene – at sætte en stopper for og straffe de permanente overtrædelser af den internationale folkeret, der desværre er blevet reglen gennem fortsættelsen af den neokonservative politik fra Bush/Cheney-tiden og frem til den nuværende Obamaregering. Det handler om krigene i Sydvestasien, der byggede på løgne, og frem til droneangreb imod formentlige terrorister, uden nogen som helst korrekt retsproces, eller de berømte »kollaterale skader«, der, iflg. afsløringer fra den seneste whistleblower på websiden *The Intercept*, for op til 90 % 's vedkommende har ramt uskyldige civilister.

Den undersøgelse i den amerikanske kongres, som flere organisationer kræver som en bydende nødvendighed, kunne meget hurtigt føre til, at præsident Obama stilles for en rigsret;

Obama, der iflg. de offentliggjorte dokumenter hver tirsdag personligt sammensatte dødslisten. Det stormløb af flygtninge mod Europa, og frem for alt til Tyskland, er resultatet af disse krige og droneangrebene, der snarere har fremmet end inddæmnet ISIS' fremmarch.

Historien har imidlertid på en særlig måde, netop på grund af flygtningekrisen, spillet den afgørende bold hen til Tyskland. Beredvilligheden til at hjælpe i betragtning af de mange fortvivlede menneskers nødsituation er fortsat stor hos et stort flertal af befolkningen. Men allersenest siden guillotinen, der demonstrativt blev medbragt til en demonstration, de, iflg. Forbundskriminalpolitiet's oplysninger, omkring 500 overfald på flygtningehjem i år og mordforsøget på overborgmesterkandidaten fra Köln, Henriette Reker, er det også tydeligt, at grænselinjen mellem de »bekymrede borgere« og den rene ekstremisme, der ikke står tilbage for selv voldshandlinger, er overskredet. Det truer med at gøre det til sandhed, som Putin for mange måneder siden advarede om, da han profeterede, at Vestens støtte til nazistiske organisationer i Ukraine ville føre til en udbredelse af sådanne organisationer i mange europæiske stater. Den ulykkelige situation for flygtninge i Slovenien, i hvilken mennesker i disse dage uden tøj, der passer til klimaet, gennes sammen som storforbrydere af fuldstændigt overdrevne sikkerhedsstyrker, uden at dette i mindste måde ville føre til, at trængslen stilnede af, er blot den øjeblikkelige registrering af en tragedie, der – hvis der ikke findes en løsning på et andet plan – inden for kort tid vil føre til en eskalering af situationen i hele Europa, for enden af hvilken kunne findes kaos og borgerkrig.

Der er en løsning på denne krise, men den kræver, at en hel række af fejlagtige aksiomatiske antagelser i de forgangne årtier i Vestens politik, og i Tysklands politik i særdeleshed, må korrigeres.

Den første, selvfølgelige konsekvens må være den omgående

afslutning af krige under falske påskud. Tyskland har gjort sig til medskyldig i ikke alene den totale udspionering af egne borgere i samarbejde mellem BND og NSA, i den bevidste handling at stille militærbasen Ramstein til rådighed for droneangreb i Sydvestasien og en stiltiende og delvist eksplicitte støtte til Washingtons og Londons unipolære politik. Kun Tysklands ikke-deltagelse i krigen imod Irak under regeringen Schröder og imod Libyen under Merkel/Westerwelle har i det mindste reddet en lille del af landets ære.

Tyskland har på samme måde gjort sig til medskyldig, idet det i årtier har bidraget til IMF's og Verdensbankens betingelsespolitik over for udviklingslandene, som har forhindret enhver form for virkelig udvikling til fordel for et gældsregime, der udelukkende kom det Britiske Imperiums finanssektors profitinteresser til gode, og for hvilket begrebet »globalisering« blot er et andet udtryk. Når millioner af flygtninge i dag ikke alene flygter fra krige på basis af løgne, men også fra fattigdom og sygdom – de såkaldte »økonomiske flygtninge« (»bekvemmelighedsflygtninge«) fra Balkan, fra Sydeuropa og fra Afrika – så er dette konsekvensen af denne politik.

Så længe Tyskland holder fast ved den samme monetarisme, der også er rettet mod Europa, med Schäubles »Sorte Nul«, dvs., at, for at tilgodese det hjernesvind, der hedder et balancerende husholdningsbudget, må der skæres ned på daginstitutioner for børn, gymnastiksale, uddannelsesprogrammer, pensioner osv., for at forsørge flygtningene, og som går hånd i hånd med den brutale »nøjsomhedspolitik« over for Grækenland og hele Sydeuropa, så længe vil de sociale spændinger i Tyskland og i hele Europa vokse, til de eksploderer.

Og der findes en yderligere, dårlig, populær vane, som Tyskland må skille sig af med, hvis vi ønsker at finde en løsning på denne krise: Vi må smide den grønne ideologi over

bord. Den forestilling, at vi kan spise de såkaldte udviklingslande af med »vedvarende, passende« udvikling – altså slutteligt slet ingen udvikling – og samtidigt kan bygge nye »Limes«-mure op omkring »Bastionen Europa«, må opgives. Vi må have reelle udviklings- og opbygningsprogrammer for Afrika, Sydvestasien og den sydlige hemisfære, som overvinder fattigdommen og underudviklingen. De gennem videnskab og kunst opdagede, universelt gyldige principper kaldes universelle, fordi de også gælder i udviklingslandene.

Om menneskeheden kan mestre de nuværende udfordringer vil afhænge af, om vi virkeliggør et nyt paradigme, som i kulturenes og civilisationernes mangfoldighed aktualiserer de højeste udformninger af det, som menneskehedens universalhistorie hidtil har frembragt. Og kun, hvis det lykkes os at bringe en dialog i stand mellem repræsentanterne for disse forskellige kulturers højeste perioder, vil vi i rette tid kunne imødegå den indskrænkede bogholdermentalitet og tåbernes enfoldighed med den storslåede idé om folkeforståelse og en forenet menneskehed.

Hvis Tyskland ville sige, at vi forlanger, at disse krige ophører, at en reel udviklingspolitik i fællesskab med BRICS-staterne om opbygning af Verdenslandbroen kommer på dagsordenen, vi integrerer på kort sigt flygtningene, men vi udvikler deres hjemlande gennem opbygningen af den Nye Silkevej, vi husker vor egen klassiske højkultur og indleder en dialog mellem kulturer med de andre kulturers storhedstid – så kan vi tyskere skabe historie.

Jeg er optimistisk, hvad det angår.